

Emine'nin yürek dađlayan hikâyesi!

Mücahit Gültekin, 31 Ağustos 2018

<http://www.habervakti.com/erken-evlilik-magdurlari-neyi-ifsa-ediyor/>

Emine Karakaya kim?

O üç yıl önce öldü. Ne onu, ne de kocası Levent'i tanıyoruz. Emine Karakaya ve kocasının temsil ettiği dram kimsenin umurunda mı? Böylesine alçak ve böylesine ikiyüzlü bir dünyada neyin önemi kalıyor ki? Bir gazete haberinden öğrendiğimiz hikâyesi şöyle:

“Ankara Altındağ'da Yenidođan semtinde oturan Emine Özdemir ve Levent Karakaya, 2006'da birbirlerine âşık oldu. Emine o zaman 15, Levent ise 18 yaşındaydı. Kızın yaşı küçük olduğu için aile evlenmelerine izin vermedi. Gençler birlikte kaçtı. Emine'nin annesi Derya Özdemir, “Kızımı kaçırdılar” diye şikâyetçi oldu. Ancak aile büyüklerinin araya girmesiyle iş tatlıya bağlandı. Emine'nin annesi şikâyetini geri çekti. Genç çifte düğün yapıldı. Evlendiler, mutlu bir yuva kurdular. Seda ve Fırat adında iki çocukları dünyaya geldi. Ancak, **markette asgari ücretle çalışıp evini geçindiren Levent'in peşini kamu davası bir türlü bırakmadı.** Geçen 20 Şubat'ta [yani 2015'in Şubat'ında. O yıl Emine 24, Levent 27 yaşındaydı. **Evliliklerinin üzerinden 9 yıl geçmişti.] 8 yıl 4 ay hapis cezası kesinleşince tutuklanan Levent Karakaya, Ankara Yenikent Cezaevi'ne konuldu.** 9 yıl sonra gelen bu şok mahkeme kararı yüzünden genç kadın iki çocuğuyla birlikte ortada kaldı.

Aylık 400 TL olan kirayı ödeyemedi. Üç kira birikti. Ev sahibi “çık” deyince, çaresiz evindeki eşyaları yok pahasına sattı. Emine Karakaya, daha sonra, iki çocuğuyla birlikte, pazarcılık yaparak geçinen babasının evine yerleşti. Genç kadın 8 Haziran günü eşini ziyaret için Yenikent Cezaevi'ne gitti. Üzülmesin diye ona dışarıda yaşadığı sıkıntıları söylemiyordu. Duygusal geçen ziyaretin ardından cezaevi kapısında fenalaşan genç kadın yere yığıldı. Emine, yapılan müdahalenin sonrasında eve gönderildi. Dinlenmeye çekildi. Ama kimseyle konuşmuyor, sürekli uyuyordu. **Üzüntüden felç geçirdiği, sol tarafının tutmadığı anlaşıldı.**

Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırılıp tedaviye alınan Emine Karakaya 3 gün önce aniden fenalaştı. Yoğun bakıma kaldırılan kadının beyin ölümü gerçekleşti. Cezaevindeki Levent Karakaya'ya durumu akrabaları anlattı. Önceki gün tutuklu bulunduğu cezaevinden jandarmalar eşliğinde Ankara Numune Hastanesi'ne getirilen genç adam yıkıldı. Levent Karakaya, beyin ölümü gerçekleşen eşini 20 dakika ziyaret etti. Ardından yeniden cezaevine götürüldü. Babası Murtaza Özdemir ve annesi Derya Özdemir ise çaresiz, kızları Emine'nin başında beklemeye devam etti. **Geride ise dul bir koca, iki küçük çocuk, yürekleri yanan akrabalar ve acı bir hikâye kaldı.”**

Bu acı hikâyeden 4 bin tane daha var.

Habere dikkat ettiniz mi? “Kamu davası” diyor. Yani, hiç kimse şikâyetçi değil ama “hukukumuz” Levent’in yakasına yapışıyor. Çünkü “feminizm” hukukumuzun yakasına yapışmış. Leventleri hapse attırınca, emineleri öldürünceye kadar da bırakmayacak.

Erken evlilik mağdurları, çocuk haklarının, kadın haklarının, yaşlı haklarının, insan haklarının iğrenç bir yalan olduğunu ifşa ediyor.

Emine ölmüş, kadın hakları savunucularının umurunda mı?

Çocuklar; anaları ölmüş, babaları hapse atılmış, yetim ve öksüz kalmışlar, çocuk hakları savunucularının umurunda mı?

Büyük anne-büyük babalar, kızları/gelinleri ölmüş, damatları/oğulları hapiste, yanıp yakılıyorlar, insan hakları savunucularının umurunda mı?

Emine Karakaya’yı google’da aratarsanız, dünyanın bütün Emineleri çıkıyor ama Emine Karakaya çıkmıyor. Twitter da arattım, dünyanın bütün Emine Karakayaları çıkıyor, Emine Karakaya çıkmıyor. Hatta EMİNEM grubu çıkıyor, Mahmut Karakaya, Ferhat Karakaya (isimleri değiştirdim) çıkıyor, Emine Karakaya yok. Emine’nin sosyal medyada ölüsünü bile bulamıyorsunuz. Asıl sorun bu zaten. Emine’yi yasalarla öldürdüğümüz yetmiyor, onu kendi aramızda da öldürüyoruz. Onu hatırlanmaz kılıyoruz. Emine ölmeye devam ediyor.

Dünyanın bütün riyakârlıklarını şu üç kavramda bulabilirsiniz: “İnsan hakları”, “kadın hakları”, “çocuk hakları”.

İşte Emine Karakaya, bu riyakarlığı ifşa ediyor; ve onun gibi 4 bin tanesi daha.

Buradan Emine’ye sesleniyorum:

Kimsenin umurunda değilsin Emine. Hiç kimsenin. Sen de, çocukların da, anne-baban da... Kocan zaten değil; “Daha da beter olsun...” (Haberde dikkatinizi çekmiştir, karısının cenazesi için Levent’e “20 dakika” izin vermişler. Sonra tekrar hapishaneye...).

Dünyanın bütün leventlerini onun yanına göndermeye, dünyanın bütün eminelerini senin yanına göndermeye ahdetmiş bir hukukumuz var.

“Hukukumuz” dediysem, yanlış anlama. Yüzünü hiç görmediğimiz adamlar, hiç gitmediğimiz Brüksel’de yazdılar bu kuralları. Sonra bizim de hukukumuz oldu.

Kadın hakları mı? Onlar ne mi düşünüyorlar:

“Olmaz olsun senin gibi kadın.”

Olmaz oldun ya zaten!

Senin hiç bir pazarlık gücün yok Emine.

Haberini yapan gazete bile senin için şöyle demiş: “Çocuk Gelin.”

Şunu iyice bil Emine: Onlara göre “çocuk” olman sorun değildi, “gelin” olman sorundu. O yüzden başına geldi bunlar.

Senin arkandan “ah” diyecek bir tek kadın hareketi yok bu dünyada. Senin tezini yazdıracak bir tek akademisyenimiz yok. Dünyanın en ipe sapa gelmez konularını tartışmaya devam ediyoruz.

Yalnızsın, bunu iyice bil. Onların aradığı “kadın” sen değilsin. Görüyorsun, “kadın hakları sopası” nasıl da şaklamaya devam ediyor, geride bıraktıklarının sırtında.

Bu hukuka göre, senin bir hayvan ölüsü kadar değer yok.

Senin bir köpek kadar değer yok Emine. Bizi “neler için” ağlattıklarını görüyorsun. Bizim sadece hukukumuz değil, acılarımız da ele geçirilmiş; merhametimiz, öfkemiz, korkumuz da ele geçirilmiş. Küresel vampirler neye üzülmemizi istiyorlarsa ona üzülüyor, neye öfkelenmemizi istiyorlarsa ona öfkeleniyor, neye merhamet etmemizi istiyorlarsa ona merhamet ediyoruz. O yüzden sana sıra gelmiyor. Düşünebiliyor musun Emine, seni bizim merhametimizle görünmez kılıyorlar!

Tam bu satırı yazdığımda sadece “köpek” yazıp twitter’den arattım. İlk sırada ne çıktı biliyor musun:

“Hatay-Dörtyol’da bir sokak köpeğinin yaşadığı dram.”

Ama daha da ilginç, bir kaç tweet sonra, 4 bin yıl önce, Sümer Kralı Ur-Namma’nın yazdığı bir tabletin üstündeki bir köpeğin ayak izleri!

4 bin yıl önce yaşamış bir köpeğin ayak izleri kadar değer yok.

Öldün Emine, gerçekten öldün. 4 bin yıl önce yaşamış bir köpeğin ayak izi kadar da yoksun aramızda.

*

Biz, seni öldüren bu hukuktan yana değiliz.

Bu riyakar duygusallıktan yana değiliz.

Biz senden yanayız.

*

Ülkemizin bütün “yerli ve millilerine” sesleniyorum:

Emine’yi unutmayın. Çünkü o sizi asla unutmayacak.

Bize en çok söylediğiniz şeyi, Emine’nin hatırası için, bir kez de biz size söylüyoruz: “İnsanı yaşat ki devlet yaşasın!”

Emine’yle karşılaşacağınız gün gelmeden bu zulme bir son verin.

“Hangi suçtan dolayı öldürüldü?” diye sorulduğu zaman... (Tekvir, 8-9)

Mücahid Gültekin